

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Vladimíra Berana a soudkyně JUDr. Ivety Hendrychové a JUDr. Jitky Válkové ve věci

žalobce: **G. S.**, narozený dne „X“
státní příslušnost: Tuniská republika
bytem „X“
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4 – Nusle

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. MV-143216-5/SO-2021 ze dne 12. října 2021,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalované č. j. MV-143216-5/SO-2021 ze dne 12. 10. 2021, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“) č. j. OAM-1276-35/PP-2021 ze dne 23. 7. 2021, kterým byla podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky, neboť žalobce řízení není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a zákona o Shodu s prvopisem potvrzuje Z. V.

pobytu cizinců (výrok I.) a kterým byla žalobci podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců stanovena lhůta 35 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území České republiky (výrok II.).

2. Dle žalobce žalovaná porušila zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, její rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v ust. § 68 odst. 3 správního řádu, definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména ust. § 89 odst. 2 správního řádu. Žalobce je přesvědčen, že žalovaná opomenula zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje ust. § 3 správního řádu, resp. vydala rozhodnutí v rozporu s principem materiální pravdy. Podle žalobce při vydání rozhodnutí v obou stupních byla správními orgány zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména ust. § 2 odst. 3, 4 správního řádu. Napadené rozhodnutí je v rozporu s principem materiální pravdy, je nepřezkoumatelné a nepřiměřené. Žalobce nesouhlasí se závěrem správních orgánů, že žalobce není rodinným příslušníkem občana EU, neboť tomu neodpovídá zjištěný skutkový stav věci a uvedený závěr nebyl prokázán tak, aby o něm nebylo důvodných pochybností, přičemž mělo být postupováno ze strany správních orgánů ve prospěch žalobce ve smyslu „in dubio pro libertate“. Konstatování správního orgánu prvního stupně, že dokazováním zjistil, že mezi účastníky panuje určitá forma vztahu, avšak jak v oblasti délky, tak i charakteru se nejedná o vztah ve smyslu ust. § 15a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., odporuje podle žalobce obsahu spisového materiálu, a současně i aplikační praxi podložené konstantní judikaturou správních soudů, když délku vztahu, jež aktuálně činí 14 měsíců a 7 měsíční sdílení společné domácnosti považuje za nedostatečné. Žalobce odkázal na judikovaný názor Nejvyššího správního soudu, který k podmínce trvalosti vztahu uvedl, že při posuzování trvalosti partnerského vztahu má primární význam samotné plynutí času, které svědčí ve prospěch trvalosti vztahu, pokud pouto mezi partnery dosahuje stále dostatečné intenzity. V případě žalobce a jeho partnerky je přitom patrné, že jejich vztah se vyvíjí zcela logicky, během času stále posiluje, začal přátelstvím, přes milostný vztah až po současné společné soužití, a směřuje k uzavření manželství. Dále žalobce citoval názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 17. 9. 2015, č. j.: 4 Azs 151/2015-35, dle kterého při aplikaci neurčitého právního pojmu trvalý vztah v kontextu druha a družky je možné dovodit především ze samotné délky vztahu, z jeho předpokládaného budoucího vývoje a vůle partnerů ve vztahu setrvat. Žalobce má za to, že prokázal, že má vážný partnerský vztah s paní A. B., občankou ČR, který trvá již od června 2020, přičemž spolu dlouhou dobu sdílí společnou domácnost, což jejich vztah jednoznačně odlišuje od pouhého „chození“, oba partneři plánují společnou budoucnost, jejich vztah je intimní a je vztahem obdobným manželskému. Trvalost jejich vztahu byla potvrzena jak do minulosti, když trvá více než 1 rok, tak i do budoucnosti, když žalobce i jeho partnerka uvedli, že plánují společnou budoucnost a chtějí být spolu, přičemž poukázal na výpovědi žalobce i jeho družky, že si první pusu dali již v den seznámení a žít spolu intimně začali do prvního týdne po seznámení. Jestliže partnerka uvedla, že vztah považuje za vážný až od Vánoc 2020, neznamená to, že do té doby mezi účastníky vztah neexistoval, ale toliko, že vztah se postupně stává více a více intenzivnějším. Z provedených výsledků zcela převážně plyne jejich znalost jeden druhého, přičemž některé rozpory, které nejsou zásadního charakteru, nemohou být dostatečnou oporou závěru, že žalobce nelze považovat za rodinného příslušníka občana EU. Dalším provedeným dokazováním došlo k potvrzení existence tvrzeného vztahu a naopak, nebylo zjištěno ničeho, co by prokazovalo, že vztah není vážný. Rozpory ve výpovědích žalobce a jeho partnerky jsou následkem špatného porozumění otázce, či odlišného vnímání skutečnosti, resp. odlišným stavem paměti Shodu s prvopisem potvrzuje Z. V.

respondentů otázky. Naprostá většina dotazovaných otázek však jimi byla zodpovězena v souladu. Oba se vyslovili k tomu, že plánují společnou budoucnost, jejich vztah se vyvíjí, je stále intenzivnější a mají se rádi. Vztah trvá nyní již 14 měsíců, a tedy nelze akceptovat závěr správního orgánu o tom, že vztah není vztahem trvalým ve smyslu požadavků zákona. Současně ani skutečnost, že předchozí manželství družky žalobce nebylo dosud rozvedeno, nemůže být důvodem, pro konstatování absence trvalosti vztahu, navíc za situace, kdy v dané věci byl podán návrh na rozvod manželství, o kterém nebylo dosud rozhodnuto, což bylo opakovaně judikováno správními soudy. Z obsahu spisového materiálu přitom jednoznačně vyplývá, že v rámci řízení nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by se mohly bez dalšího stát podkladem pro zamítnutí žádosti s odůvodněním, že žalobce nelze považovat za rodinného příslušníka občana EU. Přitom i v případě, kdy by provedeným dokazováním byly zjištěny jakékoli pochybnosti, správní orgán má povinnost svým aktivním postupem takové pochybnosti dále prověřit a toliko v případě, že budou prokázány bez pochybností, může pak žádost rodinného příslušníka občana EU zamítnout. I v případě pochybností, jež se nepodaří dalším dokazováním odstranit, je nutno vždy rozhodovat ve prospěch účastníků řízení a ne naopak. Žalobce jako druh občanky ČR, se kterou má harmonický vztah trvající již přes rok a žije s ní ve společné domácnosti, jakož i plánují společnou budoucnost, a je nepochybně rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu ust. § 15a zákona č. 326/1999 Sb., a jako takový má právo pobývat na území ČR, resp. v případě, kdy mu pobyt na území ČR ve společnosti své rodiny nebude umožněn, existuje zde předpoklad velmi vážného a nepřiměřeného zásahu do rodinného a soukromého života žalobce a jeho rodiny. V této souvislosti poukázal na rozhodnutí Evropského soudního dvora ze dne 25. 7. 2008, sp. zn. C-127/08 ve věci Metock a ostatní, kde je výslovně konstatováno, že pokud by nemohl občan Evropské unie rozvíjet svůj normální rodinný život na území členského státu, neboť by nebyl umožněn pobyt jeho rodinným příslušníkům, znamenalo by to zásadní porušení jeho základních práv. Dále je konstatováno, že není rozhodné, kdy a jak rodinný příslušník přicestoval do členského státu a také zda měl ve státě nebo jiném členském státě legální pobyt. Není také rozhodné, zda příbuzenský vztah vznikl před nebo po příjezdu rodinného příslušníka na území členského státu. Napadené rozhodnutí je současně i zcela nepřiměřené, když zásadním způsobem zasahuje do rodinného a soukromého života účastníka i jeho družky, přičemž pokud jde o dopady do rodinného a soukromého života účastníků, tyto nebyly vůbec ze strany správního orgánu reflektovány, v rozhodnutí chybí jakékoli úvahy k dané otázce a rozhodnutí je tak nezákonné a nepřezkoumatelné i z tohoto důvodu. Zejména potom možné dopady do soukromé sféry družky žalobce správní orgán prvního stupně zcela pominul, a to v rozporu se zákonem. Stejně tak pominul zkoumat veškeré ostatní aspekty, jež deklaratorně nabízí ust. § 174a zákona č. 326/1999 Sb. Žalovaná na námitku nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí reaguje tak, že rozhodnutí není nepřiměřené, když účastníkovi není rozhodnutím zakázán další pobyt na území České republiky a může za splnění podmínek uvedených v zákoně č. 326/1999 Sb. podat novou žádost o pobytové oprávnění rodinného příslušníka občana Evropské unie. Navíc povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie není jediným pobytovým statutem, na základě kterého může žalobce na území České republiky pobývat a realizovat zde svůj soukromý a rodinný život včetně ekonomické aktivity. Takové odůvodnění však nelze považovat za dostatečné, když zcela pomíjí realitu pobytové situace žalobce a současně vůbec nereaguje na konkrétní námitky žalobce v odvolání uvedené k dané věci, což činí rozhodnutí nepřezkoumatelné. Tento nemá ze zákona oprávnění na území ČR podat již žádnou jinou žádost o udělení pobytu, vyjma opětovné žádosti o udělení povolení k přechodnému pobytu na území ČR, která by však již s ohledem na ust.

Shodu s prvopisem potvrzuje Z. V.

§ 87y zákona o pobytu cizinců žalobce neopravňovala setrvat na území ČR do doby jejího pravomocného rozhodnutí. Žalobce tak bude nucen, v důsledku napadeného rozhodnutí, vycestovat z území ČR do země původu, opustit svou družku, a to na dlouhou dobu. Opětovně podané žádosti by přitom mohlo být jen těžko vyhověno, když žalobce v době takového řízení nebude sdílet společnou domácnost se svou družkou z důvodu, že nebude oprávněn na území pobývat. Žalobce proto považuje rozhodnutí za nepřiměřené, v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V návaznosti na výše uvedené je nutno předmětné rozhodnutí v příkrém rozporu s ust. § 2, 3, 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., jakož i v rozporu s ust. § 87e odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., a dále v rozporu s čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod jakož i čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce tak má za to, že napadené rozhodnutí žalovaného ani správního orgánu prvního stupně neobstojí v testu zákonnosti, a proto navrhuje soudu, aby obě tato rozhodnutí zrušil jako nezákonné, věc vrátil zpět k novému projednání.

3. Žalovaná se k podané žalobě vyjádřila s tím, že žalobce dovozuje své postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie k paní A. B. N., občance České republiky. Žalovaná poukázala na rozpory ve výpovědích žalobce a A. B. N. s tím že se neshodli v zásadních tvrzeních, přičemž tyto rozpory žalobce žádnou konkrétní námitkou v žalobě nezpochybnil, ani nevyvrátil, když ke zpochybnění či vyvrácení těchto závěrů nepostačuje obecný poukaz na to, že vztah trvá 14 měsíců, kdy 7 měsíců žijí ve společné domácnosti. K námitce, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nepřiměřené a nepřezkoumatelné, jelikož správní orgán prvního stupně pominul posoudit dopady rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce a jeho družky, žalovaná uvedla, že § 87e odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. správnímu orgánu I. stupně neukládá povinnost zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. K aplikaci § 174a zákona č. 326/1999 Sb. tak může dojít teprve tehdy, pokud některé ustanovení zákona č. 326/1999 Sb. správnímu orgánu v tom kterém řízení povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí ukládá, přičemž žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 206/2016 – 48 ze dne 19. 1. 2017. Nicméně správní orgán prvního stupně se přesto posouzením dopadu do soukromého a rodinného života žalobce zabýval na straně 12 svého rozhodnutí a žalovaná ve svém rozhodnutí taktéž přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce posoudila na straně 9-10. Dle žalované žalobce v průběhu řízení nepředložil žádné relevantní důkazy, které by svědčily o tom, že by napadené rozhodnutí představovalo nepřiměřený dopad do jeho soukromého a rodinného života. Odkázala též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2011, č. j. 2 Azs 8/2011-55. Podle žalované rovněž nedošlo k zásadnímu narušení práva na respektování soukromého a rodinného života, které je zaručeno v čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen „Úmluvy“). Podle článku 8 odst. 1 Úmluvy má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Podle odst. 2 citovaného ustanovení státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. V tomto případě jednal správní orgán I. stupně v souladu se zákonem, a to jak v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., tak v souladu se zákonem č. 500/2004 Sb. a dále i s ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl.

4. Žalobce se na výzvu soudu ze dne 4. 1. 2022, aby sdělil, zda souhlasí, aby bylo rozhodnuto bez jednání, ve stanovené lhůtě nevyjádřil, žalovaná projevila souhlas s rozhodnutím bez jednání již ve vyjádření k žalobě. Soud proto postupoval dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.) a rozhodl bez jednání.
5. Z obsahu správního spisu vyplývá:
6. Dne 26. 1. 2021 žalobce podal jako rodinný příslušník občanky Evropské unie žádost o povolení k přechodnému pobytu, jako družku označil A. B. N., a k žádosti připojil Vyjádření k pobytové žádosti přítele ze dne 19. 1. 2021 učiněné A. B. N., společné fotografie s A. B. N., výpis elektronické komunikace s A. B. N. z ledna 2021, rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 61 Co 224/2020-66 ze dne 2. 12. 2020, Pojistnou smlouvu ke zdravotnímu pojištění ze dne 21. 12. 2020 včetně pokladní stvrzenky příjmové ze dne 21. 12. 2020 a kopii cestovního pasu.
7. Výzvou ze dne 28. 1. 2021 správní orgán prvního stupně vyzval žalobce k odstranění vad žádosti, mimo jiné k předložení dokladu, že žalobce je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, přičemž výzva obsahuje poučení o tom, z jakých hledisek se posuzuje trvalost partnerského vztahu a co se rozumí pojmem společná domácnost a jakými důkazy je možné prokázat tvrzení žadatele.
8. Následně žalobce předložil Předávací protokol k předání bytu na adrese „X“ v „X“ ze dne 1. 2. 2021, Souhlas bytového družstva s pronajímáním bytu na adrese „X“ v „X“ ze dne 22. 2. 2021, Smlouvu o podnájmu bytu na adrese „X“ v „X“ ze dne 1. 2. 2021 a navrhl výslech žalobce a jeho družky A. B. N.
9. Dne 3. 6. 2021 byl správním orgánem prvního stupně proveden výslech žalobce a A. B. N.
10. Dne 3. 6. 2021 správní orgán prvního stupně vyzval žalobce k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, čehož žalobce, resp. jeho zástupce, využil dne 21. 6. 2021.
11. Dne 7. 7. 2021 se žalobce vyjádřil k podkladům pro vydání rozhodnutí s tím, že z obsahu spisového materiálu vyplývá, že žalobce doložil veškeré zákonem vyžadované náležitosti a má skutečný a trvalý vztah s A. B., s níž žije v partnerském vztahu ve společné domácnosti, jejich vztah započal před více než rokem a je obdobným vztahu manželskému. Uvedené nemohou zvrátit ani případné nepodstatné rozpory ve výpovědích žalobce a jeho družky, které jsou zjevně nikoli záměrné nepravdy, ale toliko odlišného vnímání otázky. Jejich vztah je velmi intenzivní, směřuje k uzavření manželství a neudělení přechodného pobytu žalobci by pro oba znamenal velmi závažný zásah do rodinného a soukromého života, neboť by došlo k narušení soužití a rozvrácení vztahu, a to nepřiměřeným způsobem.
12. Správní orgán prvního stupně rozhodnutím č. j. OAM-1276-35/PP-2021 ze dne 23. 7. 2021 žádost žalobce zamítl z důvodu uvedeného v § 87e odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., neboť žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a zákona č. 326/1999 Sb. a podle § 87e odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb. stanovil žalobci lhůtu k vycestování z území České republiky 35 dnů od právní moci rozhodnutí.
13. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání, v němž mimo jiné namítal, že prokázal, že má vážný vztah s A. B., který trvá od června 2020, přičemž spolu dlouhou dobu sdílí společnou domácnost, jejich vztah je intimní, oba plánují společnou budoucnost a jejich vztah je obdobný vztahu manželskému. Zároveň nebylo zjištěno nic, co by prokazovalo, že jejich vztah není vážný. Z provedených výsledků převážně plyne jejich vzájemná znalost, na čemž nic nemění některé rozpory, které nejsou zásadního charakteru. Dále namítl nepřiměřenost rozhodnutí, které zcela pomíjí hrozící dopady do rodinného a soukromého života žalobce a jeho družky, kteří mají vytvořeno Shodu s prvopisem potvrzuje Z. V.

citové pouto i ekonomické vazby, plánují společnou budoucnost a realizují společně podnikání. Žalobce připojil Potvrzení o zaměstnání žalobce v provozovně občerstvení, jejímž je spolumasitelem, ze dne 2. 8. 2021 učiněné A. B. N-, Rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Ústí nad Labem č. j. LTA-161/2021-za ze dne 23. 7. 2021 o vydání povolení žalobci v provozovně občerstvení A. B. N. a společné fotografie žalobce a A. B. N.

14. Následně žalovaná vydala napadené rozhodnutí.

15. Soud po přezkoumání napadeného rozhodnutí dospěl k následujícím závěrům:

16. Podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) *v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.*

17. Podle § 89 odst. 2 správního řádu *odvolací správní orgán přezkouvává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkouvává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.*

18. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí žalované je zřejmé, z jakých důvodů a na základě jakých podkladů bylo rozhodnuto, jakými úvahami se žalovaná řídila a jak se vypořádala s námitkami žalobce vznesenými v rámci odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Rovněž je zřejmé, že žalovaná rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, včetně předcházejícího řízení, přezkoumala z hlediska souladu s právními předpisy. Námitku žalobce, uplatněnou toliko v obecné rovině, že rozhodnutí žalované je nepřezkoumatelné a žalovaná nedostála svým povinnostem odvolacího orgánu, proto soud opodstatněnou neshledal.

19. Následně se soud zabýval námitkami žalobce týkajícími se věcné správnosti napadeného rozhodnutí žalované.

20. Jelikož řízení před správním orgánem prvního stupně bylo zahájeno 26. 1. 2021, je třeba žádost žalobce posuzovat podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 1. 8. 2021 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) v souladu s čl. II. bod 2. zákona č. 274/2021 Sb.

21. Podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a, nedoprovází nebo nenásleduje občana Evropské unie na území nebo nepředloží náležitosti uvedené v § 87b odst. 3.*

22. Podle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců *za rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.*

Shodu s prvopisem potvrzuje Z. V.

23. Žalobci je třeba přisvědčit v tom, že při posuzování trvalosti partnerského vztahu má primární význam samotné plynutí času, které svědčí ve prospěch trvalosti vztahu, pokud pouto mezi partnery dosahuje stále dostatečné intenzity, jakož i v tom, že při aplikaci neurčitého právního pojmu trvalý vztah v kontextu druha a družky je možné dovodit především ze samotné délky vztahu, z jeho předpokládaného budoucího vývoje a vůle partnerů ve vztahu setrvat (srov. žalobcem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 151/2015-35 ze dne 17. 9. 2015).
24. Žalobci však již nelze přisvědčit v tom, že z výpovědí žalobce a A. B. N. vyplývá, že jejich vztah je vztahem obdobným vztahu manželskému a je vážný a trvalý, a rozpory ve výpovědích nejsou zásadního charakteru, resp. že výpovědi byly ze strany žalované hodnoceny nesprávně.
25. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že při posuzování vztahu žalobce a A. B. N. se žalovaná, stejně jako správní orgán prvního stupně, zaměřila na posouzení kvantitativní i kvalitativní stránky jejich vztahu, což shledává soud zcela správným (srov. opět žalobcem uváděný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 151/2015-35 ze dne 17. 9. 2015).
26. Žalovaná shledala rozpory ve výpovědích s odkazem na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně mimo jiné ohledně vzdělání žalobce, správného příjmení A. B. N., místa narození A. B. N., zdravotního a rodinného stavu A. B. N., počtu sourozenců A. B. N., počátku intimního soužití žalobce a A. B. N., zasnoubení žalobce a A. B. N. a plánování sňatku, přičemž tyto závěry odpovídají obsahu protokolů o výsledku žalobce a A. B. N.
27. Rozpory ve výpovědích se týkají jak vzájemné znalosti žalobce a A. B. N., tak jejich plánů do budoucna ohledně sňatku, a dle soudu je nelze hodnotit jako nevýznamné, popř. vzniklé pouze v důsledku nepochopení otázkám či odlišného vnímání skutečnosti. Pokud tedy žalovaná nevyhodnotila vztah žalobce a A. B. N. jako trvalý partnerský vztah ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neshledává soud její závěr v tomto směru nesprávným. Na uvedeném nic nemění žalobcem namítaná dlouhodobost vztahu, která se váže toliko ke stránce kvantitativní, neboť partnerský vztah je třeba hodnotit také po stránce kvalitativní, v jejímž rámci je významná i vzájemná znalost partnerů, a též z hlediska budoucí perspektivy, v jejím rámci je významná také podoba soužití.
28. Opodstatněnou neshledal soud ani námitku žalobce, že pokud měla žalovaná pochybnosti o trvalosti vztahu žalobce a A. B. N., měla povinnost tyto pochybnosti svým aktivním postupem prověřit, a i v případě pochybností, které by se nepodařilo odstranit, mělo být rozhodnuto ve prospěch žalobce.
29. Žalovaná zohlednila veškeré důkazy označené žalobcem k prokázání existence trvalého partnerského vztahu mezi ním a A. N. B., přičemž bylo primárně na žalobci, aby k podání žádosti a k řízení o ní přistupoval se vši vážností a vyvinul potřebnou procesní aktivitu, přičemž možnosti žalované i správního orgánu prvního stupně zjišťovat rozhodné skutečnosti byly značně omezené, a v řízení o žádosti mohly vycházet jen z toho, co uvedl a osvědčil žalobce. Neochota nebo nemožnost tvrdit splnění podmínek a prokázat jejich splnění jde plně k tíži žalobce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 95/2013-41 ze dne 6. 11. 2013).
30. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního*

Shodu s prvopisem potvrzuje Z. V.

jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

31. Podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*
32. Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též jen „EÚLP“) *každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydli a korespondence.*
33. Podle čl. 8 odst. 2 EÚLP *státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.*
34. Byť při zamítnutí žádosti podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zákon výslovně nestanoví povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí, vznese-li žadatel námitku nepřiměřenosti, vyplývá tato povinnost z čl. 8 EÚLP, přičemž rozsah posuzování se odvíjí především od tvrzení žadatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. **2 Azs 144/2020-33** ze dne 23. 7. 2020).
35. V daném případě žalobce v řízení před žalovanou i správním orgánem prvního stupně vznesl, nicméně v poměrně obecné rovině, když namítal v podstatě toliko narušení vztahu mezi žalobcem a A. B. N.
36. Jak žalovaná, tak správní orgán prvního stupně na námitku žalobce reagovaly, vypořádaly ji v rozsahu odpovídajícím tvrzení žalobce a důvodnou ji neshledaly. S jejich hodnocením se soud ztotožňuje, neboť možné narušení vztahu mezi žalobcem a A. B. N. nepředstavuje nepřiměřený dopad do jejich poměrů v situaci, kdy nebyla shledána povaha tohoto vztahu dostatečnou pro vyhovění žádosti žalobce o povolení k přechodnému pobytu.
37. Odkaz žalobce na rozhodnutí Evropského soudního dvora ze dne 25. 7. 2008, sp. zn. C-127/08 ve věci Metock a ostatní nepovažuje soud za příléhavý vzhledem k tomu, že v daném případě není namístě závěr, že žalobce je rodinným příslušníkem občana Evropské unie.
38. Námitku žalobce, že se žalovaná ani správní orgán prvního stupně dostatečně nezabývaly případným zásahem do rodinného a soukromého života žalobce, resp. A. B. N., proto soud opodstatněnou neshledal.
39. S ohledem na shora uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
40. Jelikož ve věci byla zcela úspěšná žalovaná, měla by právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Z obsahu spisu však nevyplývá, že by žalované jakékoli náklady řízení vznikly, proto soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje Z. V.

soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 22. března 2022

Mgr. Vladimír Beran v. r.
předseda senátu